

Arrest

nr. 167 853 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Borki, Kurram Agency, FATA. U zou een sjiit zijn. U zou sociaal werk verricht hebben voor een bloedbank. Wegens deze activiteiten, zou IS geprobeerd hebben om u te ontvoeren. Hierna stuurden ze u een dreigbrief. U zou besloten hebben om Pakistan te verlaten. U verkreeg een visum voor Iran waar u legaal naar toe reisde. Hierna reisde u verder tot België waar u op 03 juli 2015 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, kopies van de

identiteitskaarten van uw ouders, uw geboorteakte, uw domiciliëring, een kaart en een attest van de bloedbank, een attest van "Anjuman-e-Hussainia", een "police clearance", schoolcertificaten en twee geheugenkaarten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers oprecht getwijfeld worden aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency.

Vooreerst was u niet in staat om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Nochtans kan uit uw identiteitspapieren ook uw beweerde recente afkomst uit Kurram Agency afgeleid worden. U verklaarde in Pakistan zowel over een identiteitskaart als over een paspoort te beschikken. U legde echter enkel een kopie van uw identiteitskaart voor. Echter daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Uw verklaring voor het ontbreken van zowel uw origineel paspoort, als uw originele identiteitskaart, is onvoldoende. U verklaarde hierover stereotiep dat ze afgenomen werden door uw smokkelaar. U heeft het verlies van deze twee belangrijke Pakistaanse identiteitsdocumenten echter nooit aangegeven bij politie of uw ambassade zodat het er eerder op lijkt dat u de originele documenten achterwege probeert te houden. Dit heeft reeds een negatieve invloed op het geloof in uw verklaringen.

Daarnaast legde u van uw paspoort zelfs geen kopie neer. Daar u verklaarde hier een legaal visum voor Iran mee verkregen te hebben, kan er van uit gegaan worden dat u voor deze aanvraag een dossier diende samen te stellen. Ook hiervan legt u geen enkel bewijs voor. De reden hiervoor is meer dan waarschijnlijk dat de inhoud van uw paspoort en visumaanvraag niet strookt met uw verklaringen tot recent in Kurram Agency gewoond te hebben. Dit alles wijst er op dat u een eerder vertrek uit Pakistan of een langer verblijf in het buitenland probeert te verbergen.

Ook de vaststelling dat u over uw reisroute die u naar eigen zeggen pas recent heeft afgelegd, dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen aflegde, onderstreept verder de hypothese dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft. Zo liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volgende verklaringen i.v.m. uw verblijf in de opeenvolgende landen op uw reisroute optekenen: Iran (20 dagen), Turkije (4 dagen), Griekenland (1 dag), Macedonië (4 dagen), Servië (1 dag), Hongarije (5 dagen), Italië (1 dag) (DVZ- verklaring punt 33). Voor het CGVS legde u over hetzelfde traject dan weer volgende verklaringen af: Iran (10 dagen), Turkije (20 dagen), Griekenland (10 dagen), Macedonië (4 dagen), Servië (4 dagen), Hongarije (1 dag), Italië (5 dagen) (gehoorverslag CGVS 15/10/2015 (I) p. 10). Een opmerkelijk verschil. Bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u bewust pogingen onderneemt om het moment van uw werkelijke vertrek uit Pakistan te verhullen.

Voorts legde u ter ondersteuning van uw beweerde recente afkomst uit Kurram nog enkele documenten voor. Zo verwijst u naar een domiciliëring. Dit kan een overtuigend stuk ter ondersteuning van uw identiteit en recente herkomst uit Kurram vormen, ware het niet dat uw domiciliëring reeds van 2008 dateert, waardoor het, op basis van de foto, niet zeker is of dit document u betreft, noch kan het beschouwd worden als een bewijs van uw recente herkomst uit de regio. Daarnaast verwees u naar een geboorteakte. Deze werd echter opgesteld op 28 augustus 2015, dus bijna twee maanden na uw aankomst in België. Dit wijst er op dat dit document naderhand op uw vraag werd opgesteld, wat deze geboorteakte (die overigens niet over een foto beschikt) een gesolliciteerd karakter geeft. Dezelfde vaststellingen kunnen gemaakt worden over uw "police clearance" die ook van augustus 2015 dateert. Bovendien dient hierbij op toegevoegde informatie gewezen worden waaruit blijkt dat men in Pakistan elk soort document kan vervalsen. Ook uw schoolattesten dateren van 2008 tot 2010 en wijzen er dus niet op dat u tot recent woonachtig was in Kurram; ze wijzen er enkel op dat u in het verleden in Kurram verbleef en schoolliep, iets dat hier niet ontkend wordt. Hoewel u beweert tot 2013 naar school gegaan te zijn, legt u hier geen enkel document van voor.

Voorts wijzen andere elementen er op dat u de regio van Kurram al een tijdje geleden heeft verlaten. Zo is het bevreemdend dat iemand die zijn hele leven in Kurram leefde en dus opgroeide binnen de stammenstructuur zou beweren dat de Turi stam uit 6 onderstammen bestaat, waaronder de Bangash. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat de Turi uit 5 sub stammen bestaat en de Bangash vormen een aparte op zichzelf staande stam (gehoorverslag CGVS I p. 5). Voorts verklaarde u bij de laatste verkiezingen in Pakistan gestemd te hebben, maar u kon niet zeggen wanneer deze verkiezingen juist plaatsvonden (gehoorverslag CGVS I p. 9). Voorts wist u dat de bekende clericus Irfani op 26 november 2014 te Islamabad vermoord werd, maar vreemd genoeg verklaarde u dat deze man enkel in Islamabad was daar hij daar een huis had (gehoorverslag CGVS I p. 5, CGVS 26/11/2015 (II) p. 2, 3). Echter verbleef Irfani in Islamabad daar hij wegens inmenging bij de verkiezingen waaraan u beweerde deelgenomen te hebben, verbannen was uit Kurram, een gebeurtenis die gepaard ging met

onlusten en arrestaties van vele lokale leiders. Dat u dit niet zou weten als inwoner van Kurram is volstrekt ongeloofwaardig.

Ook wanneer u gevraagd wordt naar andere recente incidenten bleef u uiterst oppervlakkig. Zo kon u voor het jaar 2014 enkel verwijzen naar de dood van Irfani en voor 2015 verwees u naar een zelfmoordaanslag op een voetbalveld van een school (gehoorverslag CGVS II p. 2). U toch gevraagd om nog meer incidenten uit 2014 noemde nog een kleine operatie van de autoriteiten in Bughti. Andere concrete recente incidenten kon u niet aangeven.

Dit alles heeft logischerwijze ook een weerslag op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees. Zo verklaarde u voor een bloedbank gewerkt te hebben. Ter ondersteuning van deze bewering legde u enkele documenten voor. Hierover kunnen echter volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo is de brief van de bloedbank opnieuw pas na u vertrek uit Pakistan opgesteld, nl. in augustus 2015. Deze vaststelling samen met de vaststelling dat deze brief in het Engels werd opgesteld, wijzen op het sterk gesolliciteerde karakter van deze brief. Daarnaast legde u een donorkaart neer van dezelfde bloedbank. Het is echter duidelijk dat de naam vermeld op deze kaart veranderd werd, bovendien kleefte uw foto over het kaartnummer. Dit zijn aanwijzingen dat er geknoeid werd met deze kaart. Uw bewering voor deze bloedbank gewerkt te hebben wordt hierdoor danig ondermijnd. Voor het CGVS beweerde u dat IS u juist omwille van uw werk voor de bloedbank probeerde te ontvoeren. Gezien het belang van dit incident dat de kern uitmaakt van uw persoonlijke vrees is het dan ook opmerkelijk dat u hierover voor de DVZ met geen woord repte. Voor de DVZ vermeldde u enkel dat u een dreigbrief kreeg, een brief die u overigens tijdens uw asielprocedure niet voorlegde. Bovendien komt de inhoud van de brief van "Anjuman-e-Hussainia" die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde niet overeen met uw eigen verklaringen. Uit deze brief (die overigens weer in het Engels en in augustus 2015 werd geschreven) blijkt immers dat de Taliban verschillende malen probeerde u te ontvoeren, terwijl er volgens u slechts sprake was van één poging tot ontvoering en dit door IS (of Daesh) (gehoorverslag CGVS I p. 11, II p. 2). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u mogelijks afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent. Bovendien wenst u het CGVS geen duidelijk beeld te geven over uw laatste verblijfsplaatsen in Pakistan of uw moment van vertrek uit Pakistan. Ook bestaat er het ernstige vermoeden dat u mogelijks langdurig in het buitenland verbleef voor uw komst naar België. Het CGVS kan dan ook uw vrees bij terugkeer naar deze plekken niet beoordelen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier. Uw bewering dat u kopies van de identiteitsdocumenten van uw ouders neerlegt, kan immers niet nagegaan worden. De inhoud van de geheugenkaarten is dan weer algemeen van aard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de manifeste appreciatiefout”, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ter ondersteuning van zijn verzoek laat verzoeker tevens gelden: “*machtsoverschrijding, te weten de schending van de interne motivering van administratieve handelingen en de schending van het beginsel van goed bestuur*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielerelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers oprecht getwijfeld worden aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency.

Vooreerst was u niet in staat om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Nochtans kan uit uw identiteitspapieren ook uw beweerde recente afkomst uit Kurram Agency afgeleid worden. U verklaarde in Pakistan zowel over een identiteitskaart als over een paspoort te beschikken. U legde echter enkel een kopie van uw identiteitskaart voor. Echter daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Uw verklaring voor het ontbreken van zowel uw origineel paspoort, als uw originele identiteitskaart, is onvoldoende. U verklaarde hierover stereotiep dat ze afgenomen werden door uw smokkelaar. U heeft het verlies van deze twee belangrijke Pakistaanse identiteitsdocumenten echter nooit aangegeven bij politie of uw ambassade zodat het er eerder op lijkt dat u de originele documenten achterwege probeert te houden. Dit heeft reeds een negatieve invloed op het geloof in uw verklaringen.

Daarnaast legde u van uw paspoort zelfs geen kopie neer. Daar u verklaarde hier een legaal visum voor Iran mee verkregen te hebben, kan er van uit gegaan worden dat u voor deze aanvraag een dossier diende samen te stellen. Ook hiervan legt u geen enkel bewijs voor. De reden hiervoor is meer dan waarschijnlijk dat de inhoud van uw paspoort en visumaanvraag niet strookt met uw verklaringen tot recent in Kurram Agency gewoond te hebben. Dit alles wijst er op dat u een eerder vertrek uit Pakistan of een langer verblijf in het buitenland probeert te verbergen.

Ook de vaststelling dat u over uw reisroute die u naar eigen zeggen pas recent heeft afgelegd, dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen aflegde, onderstreept verder de hypothese dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft. Zo liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volgende verklaringen i.v.m. uw verblijf in de opeenvolgende landen op uw reisroute optekenen: Iran (20 dagen), Turkije (4 dagen), Griekenland (1 dag), Macedonië (4 dagen), Servië (1 dag), Hongarije (5 dagen), Italië (1 dag) (DVZ- verklaring punt 33). Voor het CGVS legde u over hetzelfde traject dan weer volgende verklaringen af: Iran (10 dagen), Turkije (20 dagen), Griekenland (10 dagen), Macedonië (4 dagen), Servië (4 dagen), Hongarije (1 dag), Italië (5 dagen) (gehoorverslag CGVS 15/10/2015 (I) p. 10). Een opmerkelijk verschil. Bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u bewust pogingen onderneemt om het moment van uw werkelijke vertrek uit Pakistan te verhullen.

Voorts legde u ter ondersteuning van uw beweerde recente afkomst uit Kurram nog enkele documenten voor. Zo verwijst u naar een domiciliëring. Dit kan een overtuigend stuk ter ondersteuning van uw identiteit en recente herkomst uit Kurram vormen, ware het niet dat uw domiciliëring reeds van 2008 dateert, waardoor het, op basis van de foto, niet zeker is of dit document u betreft, noch kan het beschouwd worden als een bewijs van uw recente herkomst uit de regio. Daarnaast verwees u naar een geboorteakte. Deze werd echter opgesteld op 28 augustus 2015, dus bijna twee maanden na uw aankomst in België. Dit wijst er op dat dit document naderhand op uw vraag werd opgesteld, wat deze geboorteakte (die overigens niet over een foto beschikt) een gesolliciteerd karakter geeft. Dezelfde vaststellingen kunnen gemaakt worden over uw “police clearance” die ook van augustus 2015 dateert. Bovendien dient hierbij op toegevoegde informatie gewezen worden waaruit blijkt dat men in Pakistan elk soort document kan vervalsen. Ook uw schoolattesten dateren van 2008 tot 2010 en wijzen er dus niet op dat u tot recent woonachtig was in Kurram; ze wijzen er enkel op dat u in het verleden in Kurram verbleef en schoolliep, iets dat hier niet ontkend wordt. Hoewel u beweert tot 2013 naar school gegaan te zijn, legt u hier geen enkel document van voor.

Voorts wijzen andere elementen er op dat u de regio van Kurram al een tijdje geleden heeft verlaten. Zo is het bevreemdend dat iemand die zijn hele leven in Kurram leefde en dus opgroeide binnen de stammenstructuur zou beweren dat de Turi stam uit 6 onderstammen bestaat, waaronder de Bangash. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat de Turi uit 5 sub stammen bestaat en de Bangash vormen een aparte op zichzelf staande stam (gehoorverslag CGVS I p. 5). Voorts verklaarde u bij de laatste verkiezingen in Pakistan gestemd te hebben, maar u kon niet zeggen wanneer deze verkiezingen juist

plaatsvonden (gehoorverslag CGVS I p. 9). Voorts wist u dat de bekende clericus Irfani op 26 november 2014 te Islamabad vermoord werd, maar vreemd genoeg verklaarde u dat deze man enkel in Islamabad was daar hij daar een huis had (gehoorverslag CGVS I p. 5, CGVS 26/11/2015 (II) p. 2, 3). Echter verbleef Irfani in Islamabad daar hij wegens inmenging bij de verkiezingen waaraan u beweerde deelgenomen te hebben, verbannen was uit Kurram, een gebeurtenis die gepaard ging met onlusten en arrestaties van vele lokale leiders. Dat u dit niet zou weten als inwoner van Kurram is volstrekt ongeloofwaardig.

Ook wanneer u gevraagd wordt naar andere recente incidenten bleef u uiterst oppervlakkig. Zo kon u voor het jaar 2014 enkel verwijzen naar de dood van Irfani en voor 2015 verwees u naar een zelfmoordaanslag op een voetbalveld van een school (gehoorverslag CGVS II p. 2). U toch gevraagd om nog meer incidenten uit 2014 noemde nog een kleine operatie van de autoriteiten in Bughti. Andere concrete recente incidenten kon u niet aangeven.

Dit alles heeft logischerwijze ook een weerslag op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees. Zo verklaarde u voor een bloedbank gewerkt te hebben. Ter ondersteuning van deze bewering legde u enkele documenten voor. Hierover kunnen echter volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo is de brief van de bloedbank opnieuw pas na u vertrek uit Pakistan opgesteld, nl. in augustus 2015. Deze vaststelling (...), wijzen op het sterk gesolliciteerde karakter van deze brief. Daarnaast legde u een donorkaart neer van dezelfde bloedbank. Het is echter duidelijk dat de naam vermeld op deze kaart veranderd werd, bovendien kleefte uw foto over het kaartnummer. Dit zijn aanwijzingen dat er geknoeid werd met deze kaart. Uw bewering voor deze bloedbank gewerkt te hebben wordt hierdoor danig ondermijnd. Voor het CGVS beweerde u dat IS u juist omwille van uw werk voor de bloedbank probeerde te ontvoeren. Gezien het belang van dit incident dat de kern uitmaakt van uw persoonlijke vrees is het dan ook opmerkelijk dat u hierover voor de DVZ met geen woord repte. Voor de DVZ vermeldde u enkel dat u een dreigbrief kreeg, een brief die u overigens tijdens uw asielprocedure niet voorlegde. Bovendien komt de inhoud van de brief van "Anjuman-e-Hussainia" die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde niet overeen met uw eigen verklaringen. Uit deze brief (die overigens weer in het Engels en in augustus 2015 werd geschreven) blijkt immers dat de Taliban verschillende malen probeerde u te ontvoeren, terwijl er volgens u slechts sprake was van één poging tot ontvoering en dit door IS (of Daesh) (gehoorverslag CGVS I p. 11, II p. 2). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging.

(...)

De overige door u neergelegde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier. Uw bewering dat u kopies van de identiteitsdocumenten van uw ouders neerlegt, kan immers niet nagegaan worden. De inhoud van de geheugenkaarten is dan weer algemeen van aard. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat zowel het feitenrelaas als de omschrijving van de wijze waarop de aangehaalde rechtsregels werden geschonden in het verzoekschrift is opgesteld in een tekst die een normale lezing bemoeilijkt. De opgestelde tekst van het verzoekschrift bevat immers een veelheid aan grammaticale fouten en onbegrijpelijke zinsconstructies waardoor het voor de Raad uiterst moeilijk is de inhoud zoals bedoeld door verzoeker te duiden en te beoordelen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij kopieën heeft neergelegd van zijn identiteitsdocumenten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts een fotokopie van zijn identiteitskaart kon voorleggen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De uitleg voor het ontbreken van verzoekers paspoort, namelijk dat hij dit zou hebben afgegeven aan zijn smokkelaar, werd in de bestreden beslissing reeds stereotiep en onvoldoende bevonden. Verzoeker voert geen elementen aan die een ander licht vermogen te werpen op deze beoordeling. Het gegeven dat verzoeker talrijke gegevens kon verstrekken over zijn gebied van oorsprong kan erop duiden dat hij een zekere band heeft met deze regio en er eventueel in het verleden een zekere tijd heeft gewoond, maar het is op zich geen aanwijzing dat verzoeker er daadwerkelijk tot kort voor zijn komst naar België heeft verbleven. In zoverre verzoeker opwerpt dat uit de afwezigheid van (originele) identiteitsdocumenten niet zomaar kan worden afgeleid dat hij zijn regio van afkomst sinds lang heeft verlaten, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing meerdere elementen worden aangehaald ter ondersteuning van het vermoeden dat verzoeker Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft dan hij wil laten uitschijnen. In

de mate dat verzoeker de concrete vaststellingen dienaangaande weerlegt noch verklaart, weerlegt hij evenmin dit vermoeden. Waar verzoeker nog verwijst naar "*zijn geboorteakte, deze schoolresultaten neergezet, van de attesten die zijn oorsprong bewijzen*", doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande. Aldus slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben nagelaten rekening te houden met het geheel van de door hem aangebrachte elementen, zoals deze blijken uit het administratief dossier.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat aan te geven op welk artikel van het door hem vermelde koninklijk besluit hij zich beroept, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker voorafgaandelijk moet confronteren met de vaststellingen op basis waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker is hoe dan ook in de gelegenheid om zich middels onderhavig verzoekschrift nader te verklaren wat betreft de tegenstrijdige verklaringen die hij over zijn reisweg heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de mate dat hij wenst op te merken dat er wat betreft het vertrekpunt van zijn reis alsook de landen die hij achtereenvolgens heeft aangedaan geen incoherenties konden worden vastgesteld tussen beide versies van zijn reisrelaas, dient verzoeker erop gewezen dat de discrepanties inzake verblijfsduur in elk van de genoemde landen dermate frappant zijn dat zij de geloofwaardigheid van het reisrelaas *an sich* op losse schroeven zetten. In de mate dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden reisroute, kan worden vermoed dat verzoeker zijn voorgehouden regio van herkomst, het district Kurram Agency in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) van Pakistan, reeds eerder heeft verlaten dan door hem wordt beweerd. Het loutere gegeven dat verzoeker in een staat van stress een gebied zou zijn ontvlucht waar een oorlog woedt en waar hij ook persoonlijk met de dood zou zijn bedreigd, kan – nog los van de vaststelling dat hij zijn asielmotieven niet aannemelijk maakt – voormelde discrepanties niet afdoende verklaren. Uit het administratief dossier blijkt bovendien niet dat verzoeker enig voorbehoud heeft gemaakt bij zijn verklaringen aangaande de duur van zijn verblijf in elk van de landen op zijn reisweg als zou de accuraatheid ervan mogelijks zijn aangetast door de mentale toestand waarin hij zich tijdens zijn reis zou hebben bevonden. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde foto's van verzoeker die zouden zijn genomen tijdens zijn reis naar Europa, moet worden vastgesteld dat deze geen enkele objectieve aanwijzing bevatten met betrekking tot de plaats waar of het tijdstip waarop zij werden genomen. Het weze tot slot herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend.

Waar verzoeker met betrekking tot de door hem neergelegde documenten vooreerst aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de door hem geëtaleerde kennis van zijn herkomstregio en van de verschillende terroristische groeperingen die er actief zijn, merkt de Raad op dat voormelde kennis geen uitstaans heeft met deze documenten, laat staan dat zij een ander licht zou kunnen werpen op de vaststelling dat geen enkel document verzoekers recente herkomst uit Kurram Agency staat. De uitleg dat verzoeker geen recentere domiciliëring kan voorleggen omdat hij inderhaast moest vertrekken en de gelegenheid niet had een recenter document te bekomen, overtuigt niet. Niet alleen maakt verzoeker zijn vluchtmotieven niet aannemelijk, hij verklaart bovendien niet waarom zijn meest recente domiciliëring van 2008 dateert hoewel hij daarna nog meer dan vijf jaar in Kurram Agency zou hebben gewoond. Waar verzoeker niet stelt te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem zijn proactieve houding inzake het bijbrengen van stukken schijnt kwalijk te nemen, gaat hij eraan voorbij dat hij geen enkel stuk heeft neergelegd dat zijn recente herkomst uit Kurram Agency kan aantonen omwille van de redenen die in de bestreden beslissing staan vermeld. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 oktober 2015) blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er kunnen worden vervalst dan wel tegen betaling verkregen, hetgeen de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief maakt. Verzoeker brengt geen informatie bij die toelaat anderszins te oordelen.

Waar verzoeker erop wijst dat de Bangash ook in zijn streek leven, ziet de Raad niet in in welke zin dit gegeven zou kunnen verklaren of verschonen dat verzoeker deze stam verkeerdelijk catalogeerde als een substam van de eigen stam (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Het komt de Raad daarentegen juist voor als een reden temeer om van verzoeker te verwachten dat hij weet dat de Turi en de Bangash twee aparte, op zichzelf staande stammen zijn indien hij zelf daadwerkelijk tot de Turi behoort. De context van terreur waarnaar verzoeker verwijst kan niet verklaren waarom verzoeker niet weet wanneer de laatste algemene verkiezingen in Pakistan plaatsvonden. Deze context heeft hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden zelf te gaan stemmen (stuk 8, gehoorverslag, p. 9). Bovendien is het in het licht van de

brede maatschappelijk impact van deze verkiezingen en de spanningen die ze teweegbrachten (zie COI Focus "*Pakistan. Actuele situatie Kurram Agency*" van 21 september 2015) weinig aannemelijk dat verzoeker zich de datum ervan niet meer kan herinneren. Verzoeker ontkent dat hij zou hebben gezegd dat Mohammad Nawaz Irfani in Islamabad was omdat hij daar een huis heeft. Nochtans blijkt uit het verslag van verzoekers tweede gehoor dat hij op de vraag wat Irfani in Islamabad deed als volgt antwoordde: "*Hij had huizen op verschillende plaatsen, ook in Islamabad. Hij was van Gilgit dus daar had hij ook huizen. Meestal was hij in Parachinar. Op het moment dat hij vermoord werd ging hij naar de imam bargha in Islamabad.*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Over de verbanning van Nawaz Irfani uit Kurram en de onlusten waartoe dit aanleiding gaf (zie COI Focus "*Pakistan. Actuele situatie Kurram Agency*" van 21 september 2015) rept verzoeker met geen woord. Daar deze gebeurtenis zich heeft voorgedaan in verzoekers directe omgeving, verschoont hij zijn onwetendheid desbetreffend niet door voor te houden dat hij geen tijd had om de actualiteit te volgen.

Dat verzoeker de mening is toegedaan dat hij zich van zijn taak heeft gekweten om zijn asielrelaas te staven met bewijsstukken, neemt niet weg dat de door hem neergelegde brief van een bloedbank na zijn vertrek uit Pakistan werd opgesteld en derhalve een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker biedt geen verklaring voor de vaststelling dat de naam op zijn donorkaart duidelijk werd veranderd en zijn foto deels over het kaartnummer werd gekleefd. Stempels kunnen eenvoudigweg later worden toegevoegd aan een document en vormen op zich geen aanwijzing voor de authenticiteit ervan. Het weze hier tevens herhaald dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier (zie *supra*) blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er kunnen worden vervalst. Er dient op basis van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5) en hem voor afloop van het gesprek uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen (*Ibid.*, vraag 10). Verzoeker toont niet aan dat de duur van het gesprek noch de manier van vraagstelling hem ervan zou hebben weerhouden te vermelden dat hij het slachtoffer is geweest van een ontvoeringspoging door de Islamitische Staat. In de mate dat verzoeker zou menen dat het hier een detail uit zijn asielrelaas betreft, moet worden vastgesteld dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat de poging tot ontvoering en de daaropvolgende brief met dreigementen hem ertoe hadden gebracht zijn land van herkomst te verlaten (stuk 8, gehoorverslag, p. 11; stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker biedt ook geen verklaring voor het gebrek aan inhoudelijke overeenstemming tussen de brief van "Anjuman-e-Hussainia" en zijn eigen verklaringen aangaande de poging tot ontvoering. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld (stukken 5, 8, 14).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit het noordwesten van Pakistan en erkent op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.7. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent. Bovendien wenst u het CGVS geen duidelijk beeld te geven over uw laatste verblijfsplaatsen in Pakistan of uw moment van vertrek uit Pakistan. Ook bestaat er het ernstige vermoeden dat u mogelijks langdurig in het buitenland verbleef voor uw komst naar België. Het CGVS kan dan ook uw vrees bij terugkeer naar deze plekken niet beoordelen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"*.

Verzoeker geeft niet aan, en de Raad leidt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet af, in welke zin intern ontheemde Pakistani's worden geconfronteerd met *"materieële onmogelijkheden"* en een *"ijskoude ontvangst"* in de verschillende delen van Pakistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een recente analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus *"Pakistan. Security Situation"* van 18 april 2016 dat werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 3 mei 2016, dat hoewel de situatie in de provincies Khyber Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling van in het aantal terroristische aanslagen en is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Bovendien is het geweld dat er plaatsvindt hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Ook blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen, maar het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings en het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere

mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden 'targeted killings'. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het aantal terroristische aanslagen en het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal slachtoffers is er gedaald. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geviséerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2015 vonden er in geheel PcK nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als zijnde de meest vreedzame in Pakistan. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats; er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Khyber-Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat bovenstaande analyse niet correct of actueel zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar de informatie gevoegd bij het administratief dossier om te besluiten dat het land door regionale terroristische of onafhankelijkheidsgroepen wordt geteist, geen enkel gebied noch de burgers worden gespaard en het aantal doden verontrustend blijft zodat het niet mogelijk zou zijn te stellen dat het ene gebied veiliger is dan het andere, gaat hij voorbij aan bovenstaande uitvoerige en genuanceerde analyse van de actuele veiligheidssituatie in Pakistan. Verzoeker geeft niet aan in welke zin zijn persoonlijk profiel – het feit dat hij jong en weinig geschoold is en behoort tot de sjiitische minderheid – een ander licht vermag te werpen op deze analyse. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde persartikels (verzoekschrift, stuk 4) handelen in hoofdzaak over de dodelijke aanslag op een bus sjiitische moslims te Karachi, hoofdstad van de provincie Sindh, op 13 mei 2015. De Raad is van oordeel dat noch dit incident, noch andere incidenten die zich in de loop van de afgelopen jaren sporadisch hebben voorgedaan erop duiden dat het geweld gericht tegen sjiieten in de delen van Pakistan gelegen buiten het noordwesten dermate proporties heeft aangenomen dat er sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het artikel over de aanslag op 13 februari 2015 te Peshawar kan evenmin aantonen dat er aldaar sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Mede in acht genomen de vaststelling dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft aangetoond, volstaat zijn loutere behoren tot de sjiitische gemeenschap bovendien niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zal bestaan indien hij zich vestigt in een van de plaatsen die onder het vestigingsalternatief vallen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF